

Любоко. Колко неискате да поразсѣдите!

Шеф. о! Единъ човѣкъ нѣжно чувствителенъ не ще ми припише това за неразсѣждане! не ще може да ми каже, че незнаѣ да рассѣждавамъ и ще ся сѣти кое нѣщо мя подбужда, та ви отказвамъ помощъ-тъ. Марія не была ваше Първо либе. Ако приемиѣ таѣкъ вашъ помощъ; тя ще ви прѣдстави до най голѣмъ высочинъ прѣдъ очи-тъ на женъ-тъ ми, коѣ-то азъ подирѣ не быхъ можелъ въ очи да погледна. Кога-то азъ — като нейнъ мъжъ — щѣ живѣѣ отъ благодѣяніе-то на съперника си; кога-то на секо яденіе хлѣбъ щѣ си мыслѣ както азъ, така и жена-та ми, че залагъ-тъ, кого-то ядемъ, ни го не далъ Любоко и сме сити, о! тогава не щѣ могъ да търпѣ и прѣгълтамъ, та за това по-добрѣ си не азъ да ви благодарѣ сега — а вый да мя ненавиждате.

Любоко. Колко си заблуденъ злочестнико! Злочестина-та ви не навлѣкла единъ отровенъ облакъ на въображеніе-то. Мене грижа ли не за сто хыляды гроша, съ кои-то искамъ да ви помогнѣ? — а мыслите ли че щѣ ви ги поклонѣ? — единъ като васъ човѣкъ може и да испадне, но трудолюбіе-то и дѣятелность-та му пакъ могътъ да го въздигнатъ, и тогава ще ми върнете пары-тъ — съ лихвъ-тъ ако щете, и ще ми исплатите.

Шеф. Добрѣ! — Но коя рѣкъ иска дами помогне не питаніе-то.

Любоко. Мигаръ прѣдпочитате да умрѣ фамилія-та ви, нежели да смириете ваше-то прѣ-нѣжно чувство?

Шеф. Фамилія-та ми нема да измрѣ. Вый не сте ми добрѣ разбрали — Азъ немогъ да приемиѣ вашъ-тъ помощъ. — Само менъ недѣйте прави никаквѣ помощъ — Само менъ недѣйте молѣ ви ся.